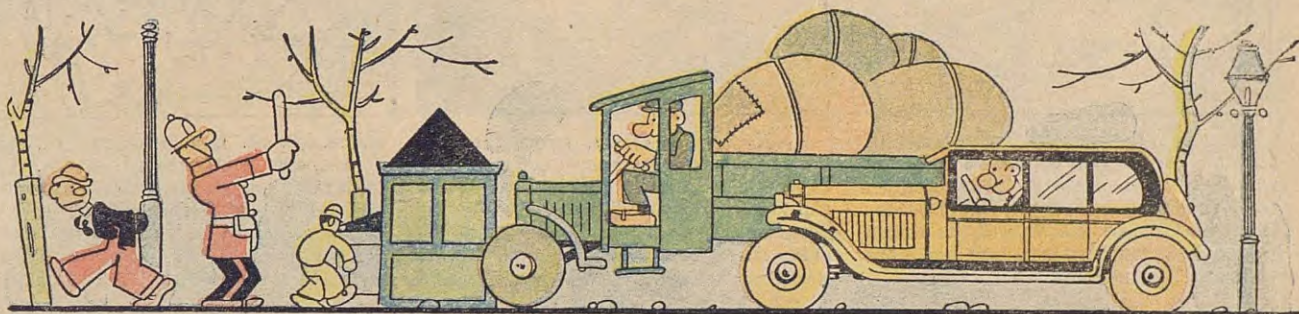

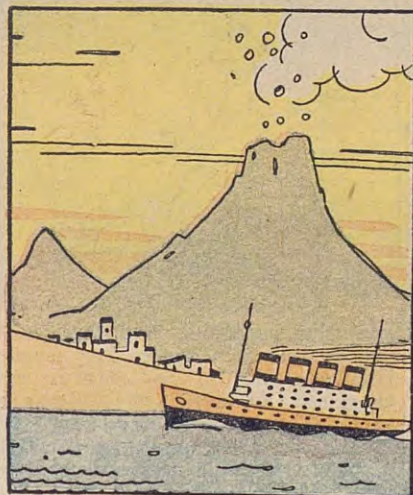
WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

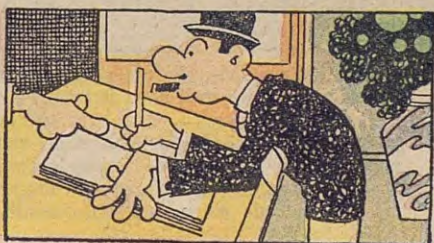
LA TORRE DE PISA

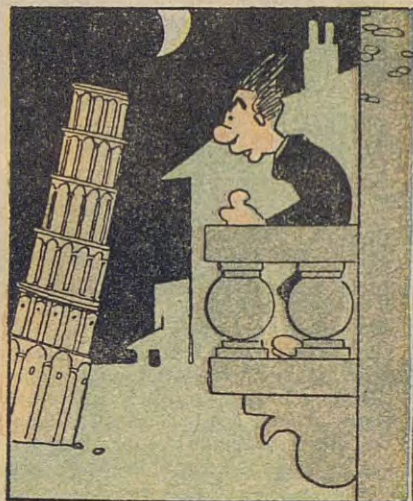
Després de molts anys d'urbà

d'una tia va heretà

i la feina va deixà.

Cap a Itàlia s'ha embarcat

i ara a Pisa ja ha arribat.

Ai, que al damunt em caurà!

deixa-me-la apuntalà.

Per avui ja està prou bé,

prò demà me n'aniré.

:: :: El secret de mestre Cornille :: ::

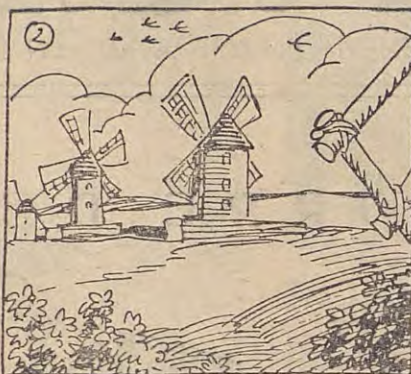
Adaptat d'Alfons Daudet per J. FECIT

(Primera part.)

Dibuixos d'en MIRET

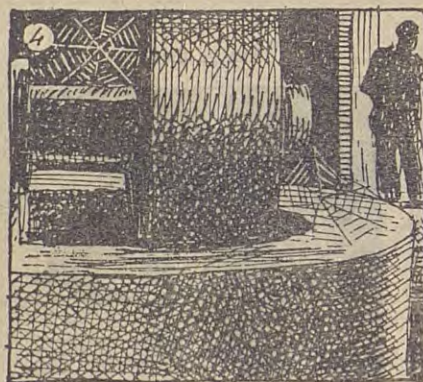
Francesc Mamaix, un antic músic de tamborí, que de tant en tant ve a veure'm a la vetllada i a beure vi de la bóta del recó, en la meua companyia, va contar-me la darrera vegada que vingué, un drama rural del que fou testimoni, farà cosa d'uns vints anys. El tamboriler té la paraula:

—No aneu a creure, senyors, que el nostre poble ha estat sempre una cosa morta i ensopida com és ara. En altre temps s'hi feia gran negoci de molinERIA, i de deu hores a la rodona les gents dels masos ens duïen el seu blat a moldre, perquè tots els puigs del voltant de la vila eren plens de

molins de vent. Corrues de rucs carregats de sacs anaven i venien pels camins. A les tardes dels diumenges, es feien ballades al peu dels molins, i els moliners, satisfets dels seus guanys, pagaven el moscatell, i el jovent reia i ballava. Els molins eren l'allegria de la contrada amb el continu girar

de les seves aspes. Però vingueren els francesos de París amb la novetat del molí de vapor, i la gent troba tan bo tot lo nou!... Res, que les gents s'acostumaren a enviar el gra al molí nou i els pobres molins de vent varen haver de plegar. En mig d'aquella derrota, un molí hi hagué que plantà

cara a l'intrús i visqué animosament a les barbes mateix del molí nou. Era aquest el molí del mestre Cornille, el moliner més fanàtic del seu ofici. La instal·lació del molí nou va tenir-lo a punt de tornar-lo boig. S'escarrassava propagant que allò era art del dimoni i que els vells molins treballa-

ven amb el mestral i la tramuntana que són l'alè de Déu Nostre Senyor. Però ningú se l'escoltava. Llavors, cec d'ira, es recluí en el seu molí i allí visqué com una bèstia salvatge. Ni tan sols volgué a la seva néta Bibiana, de quinze anys, que se n'hagué d'anar a servir a un mas, amb tot i que

l'estimava amb deliri. La gent atribuïren a l'avarícia del vell l'haver-se després de Bibiana i ningú ho trobà bé. També li criticaven el que anés fet un perdulari, tant, que els altres vells ens avergonyíem per ell, i ell que ho comprengué se n'anava a seure amb els pobres al fons de l'església, prop de la pila de l'aigua beneïta. Una cosa no s'ente-

nia de la vida de mestre Cornille: feia molt temps que ningú no li duïa res a moldre i, no obstant, les aspes del seu molí mai no paraven, i a les tardes se'l solia trobar per algun camí amb el ruc carregat amb un gran sac de farina.—Bones tardes, mestre Cornille!—li deïen els pagesos;—sembla que va bé la mólta?—Com sempre, nois,

com sempre; feina rai, mai ne falta, gràcies a Déu!—I si algú volia descobrir d'on redimoni treia aquell treball, es duïa un dit als llavis, i deïa:—«Callen!... treballo per a l'exportació.»—I ningú no podia treure'n res més. I en quant a tafanejar al molí, no hi havia que pensar-ho.

(Acabarà.)

Un lloro original

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

En Pere Viuviu se n'anava a Amèrica per cercar fortuna, i la seva família acudí al moll a despedir-lo amb gran sentiment. Però el sentiment no impedia fer les recomanacions usuals en aquests cassos:

—Ves que els negres no se't mengin.
—Si naufragues, telefona de seguit...
La tieta Cartrudis, per fi, li recomanà:
—Així que arribis, envia'ns un llorito.

Com que la tieta era rica i calia esperar-ne l'herència, en Pere li prometé la bestiola, i després de molt voleiar de mocadors, el vaixell féu via cap al Nou Bagul (*Nuevo Mundo*).

Quan allà arribà en Pere Viuviu, el seu primer afany fou complir les instruccions de la tieta, i adquirí un magnífic lloro paraguaià que parlava tres idiomes i aprenia tot el que li ensenyaven.

Per remetre'l amb tota seguretat el confià a un mariner del seu mateix vaixell, però aquest el cuidà tan bé durant la travessia, que la bestiola morí d'un massa tip de cigrons amb tomàtec.

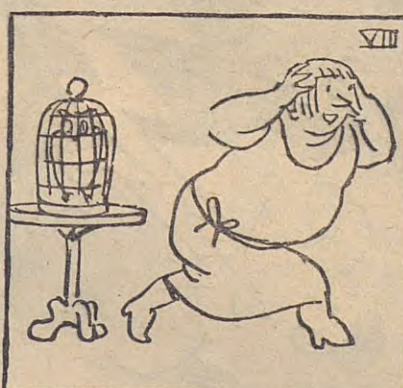

El mariner, amoïnats, comprà a la Rambla un mussol i el portà a la tieta Cartrudis dient que era una nova espècie de lloro recentment descoberta a Bolívia.

La tieta es posà a ensenyar-li d'enrao-

nar, però la bèstia només se la mirava fixament, amb aquells ullassos que tenen les aus nocturnes. D'aquí vingué que la tieta escrivís a en Viuviu aquella frase que ha

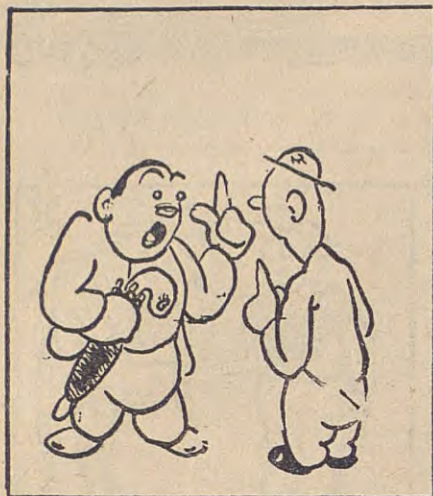
passat ja a la història: «No canta ni parla, però s'hi fixa molt!»

Però vingué el temps en què el mussol volgué fer sentir la seva veu, i llavors la tieta, enutjada, escriví al seu nebot:

«Aquesta bestiola és un fàstic. Ara no solament no parla, sinó que no ens deixa dir res a nosaltres. Així que algú obre la boca, ja crida: «Xut! xut!»

EL PARAIGÜES FATAL

Un paraigües s'ha comprat
i automàtic l'hi han dat.

Content tot seguit se'n va
cap al camp a passejar.

Quan ja era a mig passeig
provar-lo se li ofereix.

Com comença a caure aigua
prova d'obrir el paraigua.

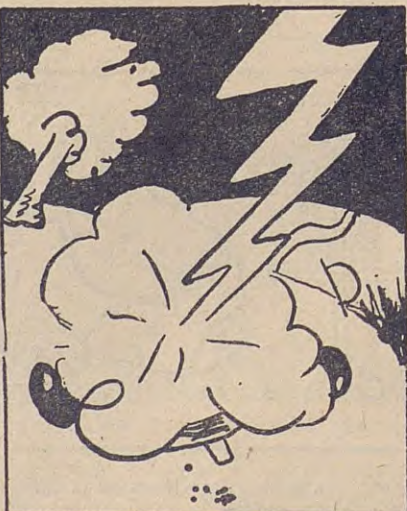
Mes, com que automàtic és
d'obrir resulta revés.

Com comença a està empipat
contra un roc l'ha copejat.

El paraigua se li obri
i així el va fer servi.

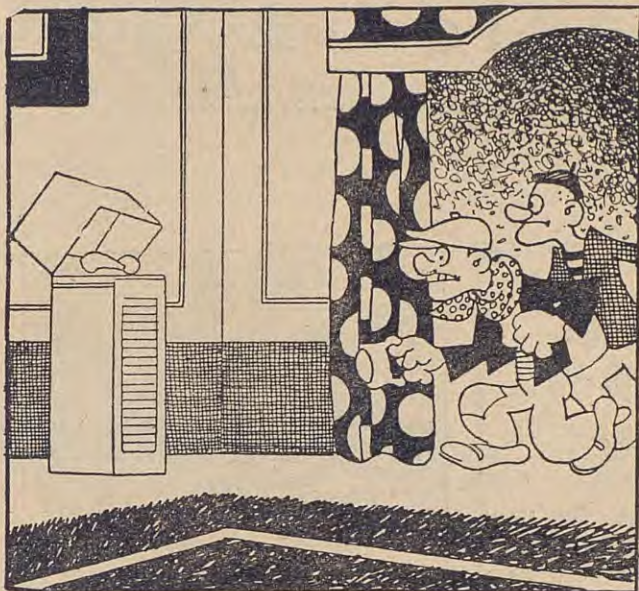

Més el mànec es de ferro
i un llamp li fa fer l'enterro.

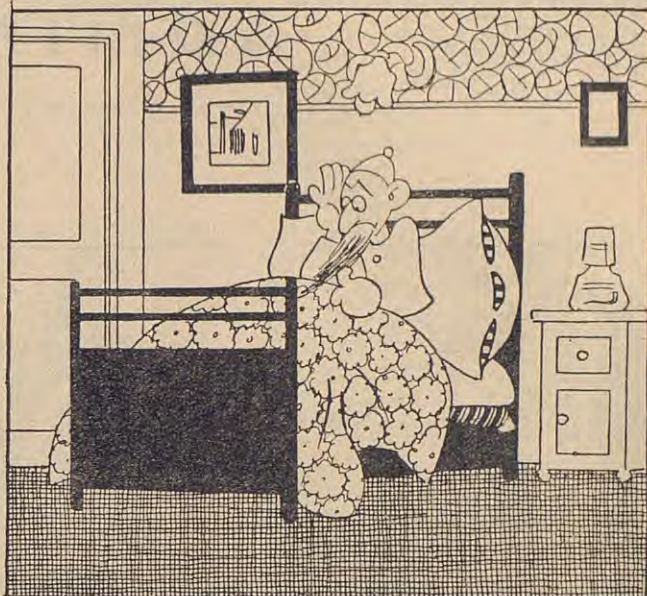

Del pobre Pere Hortelà
mireu el que en va quedà.

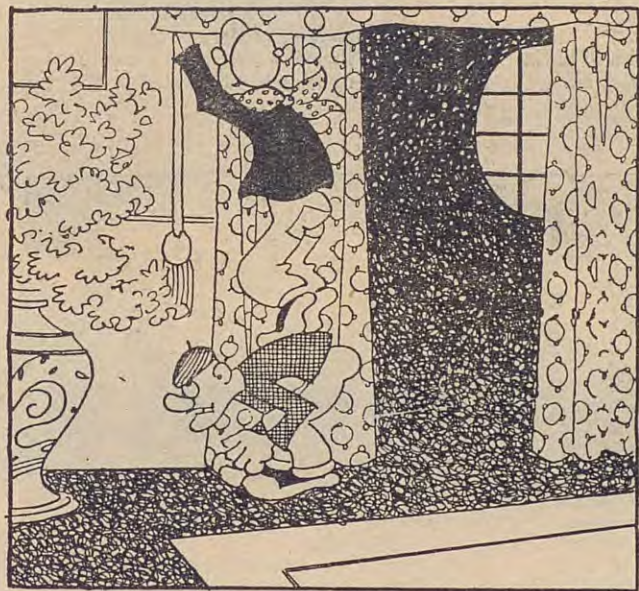
-:- LA TRAMPA -:-

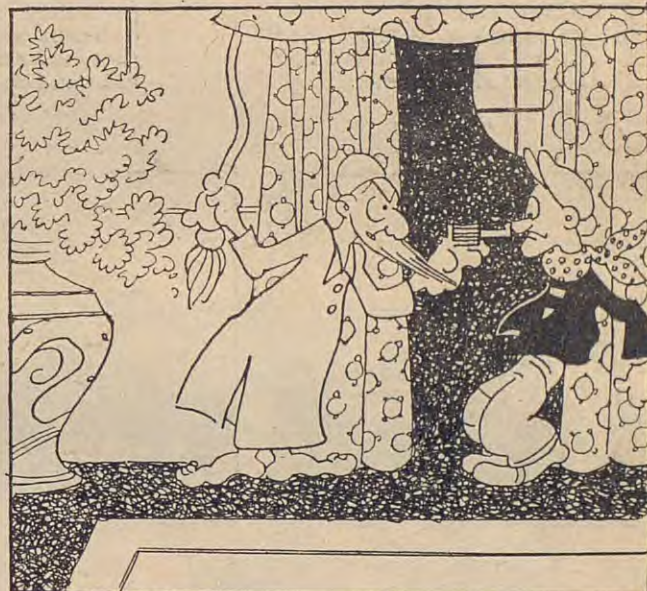
En Mallarga i en Camorra
entren a robà a una torre.

Però l'amo, que és valent
salta del llit quan els sent.

Per poder sortir d'afany
li preparen un parany.

Els amenaça amb una arma
i toca el timbre d'alarma.

I li cau damunt la closca
un gran bloc de pedra tosca.

Els lladregots han fugit
en la fosca de la nit.

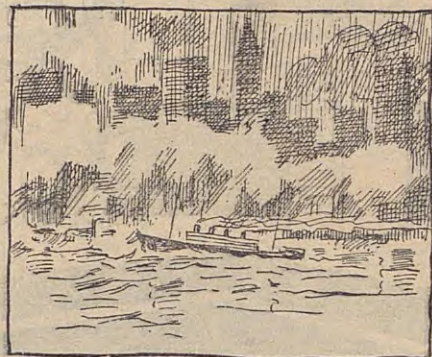
Admiració

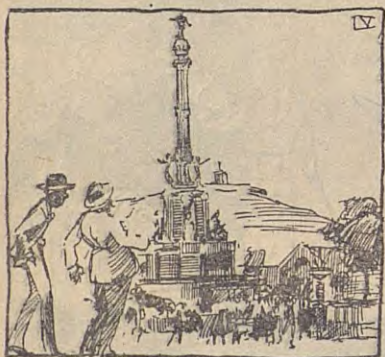
I
Els lectors coneixen ja el famós America que ho trobava tot petit fins que trobà un cranc al lit i que era xinxa es pensà.

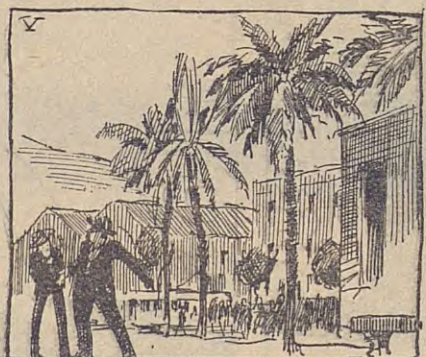
II
Doncs veureu que l'altre dia per la ciutat passejant continuava criticant dient que a Amèrica hi havia tota cosa molt més gran.

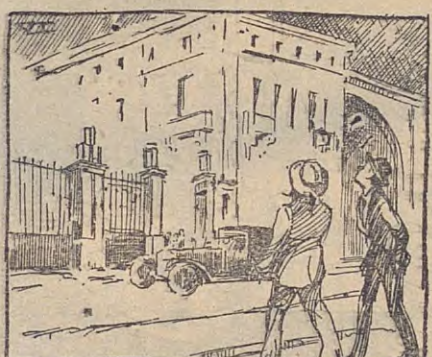
—¿El port? Uix! A Nova-York és tan gran, que d'un costat no es veu l'altre, és veritat! i a més a més, no és tan porc ni de carbó tot tacat.

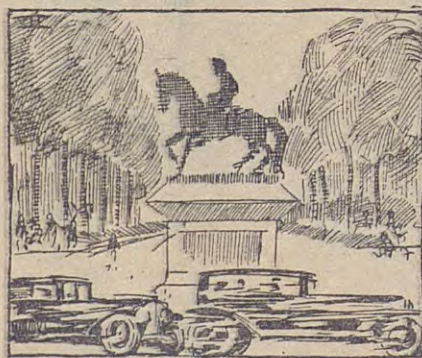
IV
—Pobre Colom! què us ha fet que el tingueu així avorrit en monument tan petit! Es deu cops més gros que aquet el que allà li hem erigit!

V
—Quines palmeres! Ja, ja! Sabeu que a Amèrica hi ha aquells arbres gigantes que parecen arrogantes els núvols desafia!

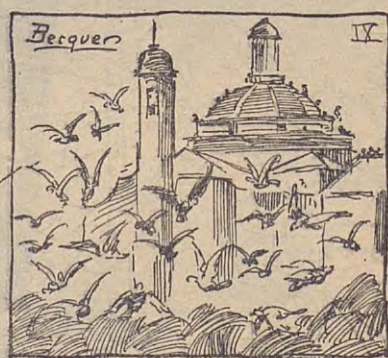
—L'estació Monumental! Uix! No creieu que exagero, però d'una estació tal en el meu país natal en diem Apeadero.

—¿Això és el Parc? Ai, pobrets! al meu país, com aquests són, a les torres de fora, els modestos jardinets del burgès i sa senyora!

VIII
Mes quan els coloms veié, tot emocionat digué, mirant l'antiga capella que era de la Ciutadella, amb respecte ben sincè:

IX
—Fins ara, tot us he dit que ho trobava molt petit, però us tinc de confesar que a ma terra no hem bastit tan enorme colomar.

Quin negoci!

L'AVAR Samuel era un humorista. D'ell es conta aquella cèlebre anècdota que ha fet forrolla entre els jueus: Era el cas que Samuel venia patates fregides a l'anglesa davant per davant d'un Banc, i se li apropà el seu amic Levi a preguntar-li com anava el negoci.

—Molt bé, noi—respongué Samuel.

—Doncs si et va tan bé ¿no podries deixar-me deu duros?

—Absolutament impossible, Levi. Ja veuràs, tinc un contracte amb aquest Banc d'aquí davant en el qual jo m'obligo a no deixar diners i ells a no vendre patates fregides. Res de competències.

També conten d'en Samuel, que un dia el seu germà Simeó li anà a demanar mil duros.

—Perquè ets tu te'ls deixar—féu Samuel—però haurà d'ésser al nou per cent.

—I tens prou barra per demanar-me aquest interès!—féu Simeó, indignat.—¿Què dirà el nostre difunt pare, quan des de l'altre món vegi que demanes nou per cent d'interès al teu propi germà?

I respongué en Samuel:

—Des del lloc on ell és (assenyalant a l'infern) ho veurà al revés i li semblarà un sis.

Doncs aquest Samuel tan humorista, un dia volgué fer una broma de mal gust i en sortí amb les mans al cap. Ja veureu com va anar:

L'hospital de vells i incurables de la població demanava diners a tothom per a sostenir-se. Feia alguns dies que hi havia entrat de secretari de la Junta en Salomó, un bon jueu que es preocupava del benestar dels seus semblants. Per això mateix, en Samuel no el podia veure i resolgué jugar-li una mala passada.

Al Banc General Interadriàtic, en Samuel hi tenia un petit compte corrent que en aquella data pujava solament a unes cent pessetes. Prengué, doncs, el talonari i estengué un xec a favor de l'hospital per valor de deu mil pessetes. El signà amb la seva firma que, com la de tot bon jueu, era il·legible, i el trameté a Salomó dins una carta anònima.

—No sabrà qui és que l'hi remet, anirà a cobrar tot content i es trobarà xascat, perquè al Banc no li'l pagaran!—pensà Samuel, tot fregant-se les mans.

Però Salomó era més viu del que creia Samuel. Conegué de seguida la signatura i conegué al mateix temps que el seu enemic volia rifar-se d'ell.

Ah, sí?—pensà Salomó.—Ja veuràs.

Eren les set de la tarda, els Bancs eren ja closos. Salomó prengué el telèfon i trucà a casa en Samuel, estrefant la veu:

—¿Senyor Samuel Bossador?

—Servidor. ¿Què volia?

—Sóc Manuel Portellet, advocat i procurador dels Tribunals i administrador del capital de la seva difunta tia Rebeca Bossador, que vivia a Cuba.

—Difunta la meua tia!—clamà Samuel, amb gran alegria.

—Sí, senyor. I ha estat la seva darrera voluntat, comunicada telegràficament, que tots els diners que nosaltres li guardàvem els entreguéssim a vostè.

—Molt bé, senyor Portellet.

—Per això, aquesta tarda els hem entregat tots, uns cent mil duros, al Banc General Interadriàtic perquè els posessin a nom de vostè. Fins a demà.

—Passi-ho bé, senyor Portellet. Gràcies.

Quan hagué penjat l'aparell, en Samuel es recordà del xec que havia signat a favor de l'hospital. Ara el pagarien, havent-hi diners a nom seu! Calla avisar que no el paguessin. Però ja els Bancs eren closos!

L'endemà al matí, abans no obrissin els Bancs, ja en Samuel s'esperava a la porta del Banc General Interadriàtic. Però abans que ell, guardant la porta, hi havia en Salomó que anava a cobrar el xec, i li deia, amb un afectuós somriure:

—Moltes gràcies, Samuel, pel teu generós present a l'hospital. Ja t'he conegut la signatura, encara que per modestia l'hagis fet il·legible.

Samuel es sentí atrapat.

—Es que, veuràs, jo venia precisament per això... a dir-te que no el cobris... perquè he tingut un revés de fortuna molt gran... i em vindria malament.

—Sí que em sap greu—féu Salomó, compungit—però és llàstima que els pobres malalts ho perdin tot. No el cobraré, però dóna'm almenys mil pessetes per als pobres...

Samuel, que creia haver heretat cent mil duros, es sentí generós.

—Té, aquí tens mil pessetes. Dóna'm el xec. Gràcies.

En Salomó se n'anà amb el bitllet, i en Samuel entrà en el Banc.

—¿Crec que han rebut cent mil duros per compte meu?

—No, senyor. No en sabem res.

Telegrafia de seguida a Cuba demanant si era cert que la seva tia era morta, i rebé per resposta un cablegrama de la irascible senyora desheretant-lo per la seva impaciència.

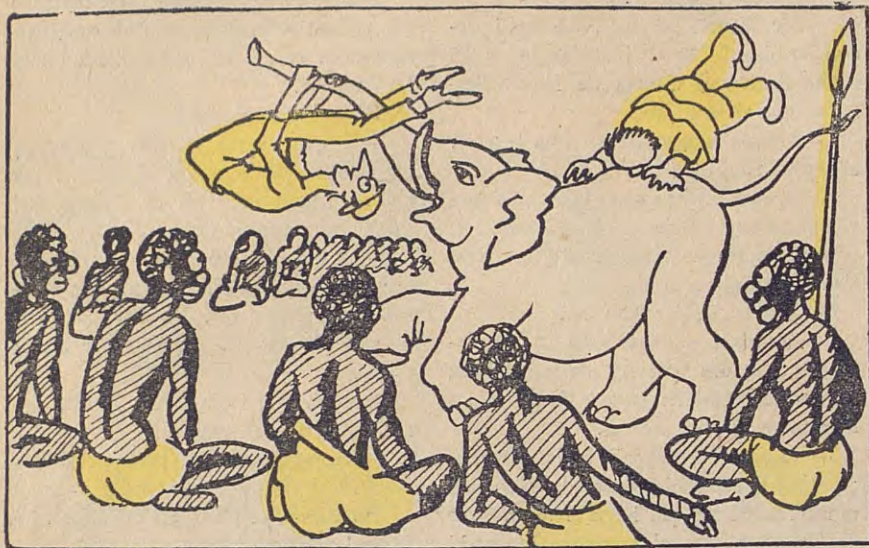

—Guardi'ns les americanes mentre ens barallem per saber qui li robarà la cartera.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una gran festivitat
que amb acte heroic ha acabat.

Després de paí el dinar
volien al poble obsequiar.

L'elefant fa salts mortals
i equilibris colossals.

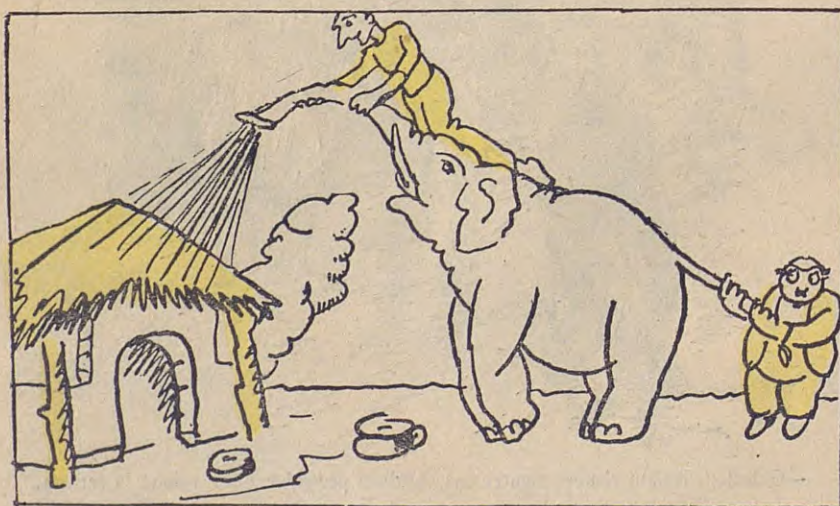

Tota la tribu aplaudeix
com l'espectacle mereix.

Mentre que tothom badava
el palau del rei cremava.

Ja s'exclamen els bombès
que no poden fer-hi res.

Hi corren amb l'elefant
dient que l'apagaran.

Fent de bomber en Balaga
amb la trompa el foc apaga.

Els premien amb la bella
medalla de la Paella.

Toni